

חסירה. וּפָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מְרִיק עֲלֵיהוֹן בְּרַכָּאן, וְצִיִּית צְלוֹתְהוֹן אֲשֵׁרִי חֲלַקְסָם שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהִקְבִּי"ה מִשְׁפִּיעַ לָהֶם בְּרֻכּוֹת וּמִקְשִׁיב לְתַפִּילוֹתֵיהֶם, וְעֲלִיּוֹהוּ פְתִיב, (תהלים קב)
 פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר וְלֹא בָּנָה אֶת תְּפִלָּתָם וְגו' ועליהם
 כתוב פנה אל תפילת הערער שהקב"ה פונה אל תפילות עם ישראל המעוררים תפילה תמיד
 כי תמיד מקשיב לתפילותיהם ואין תפילה שבה ריקם אם לאלתר ואם לאחר זמן ופעמים
 אפילו לדורות הבאים אחריהם זכותם וזכות תפילתם עומדת לזרעם.

פרשת צו

זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה וְגו'. (ויקרא ו) רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר,
 (תהלים לו) צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה
 וְגו', הַאִי קָרָא אוֹקִימָנָא לִיהּ וְאִתְּמַר, וּפְסוּק זֶה כִּבְר בִּי אֲרֻנוּ
 וּפִירְשְׁנוּ אוֹתוֹ וְעַתָּה נִפְרַשׁ אֵת הַפְּסוּק בְּאוֹפֵן אַחַר וְתָא תָּוִי, הַאִי עוֹלָה,
 סְלִיקוּ וְקִשְׁרוּ דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְעֵילָא, בֵּא וְרֵאזָה זֶה קֶרְבֵּן הָעוֹלָה
 הוּא גּוֹרֵם שְׂתַעֲלָה וְתַתְּקֶשֶׁר כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה לְמַעֲלָה בּוֹ"א (רמ"ק) וְדְּבוּקָא
 דִּילָהּ בְּגוּ עֲלָמָא דְּאִתִּי, לְמַהוּי כְּלָא חֵד, בְּקִשׁוּרָא
 חֲדָא, בְּחִידוּ. ואח"כ הוא גורם שהשכינה תתדבק יחד עם ז"א ותעלה בסוד מ"ן גם

בתוך העולם הבא שהוא הבינה (מק"מ) כדי שיהיה הכל אחד בקשר אחד בבינה שנקראת שמחה (רמ"ק). **וּבְגִין דְּסִלְקָא לְעִילָא לְעִילָא**, ולפי שהשכינה עולה למעלה בבינה ויותר למעלה בת"ת שבבינה (רמ"ק) אז לכן **פְּתִיב זֹאת תּוֹרַת, רְזָא דְכַר וְנוֹקְבָא כַחְדָּא**, זאת תורת ש"זאת" הוא סוד השכינה ו"תורת" הוא סוד ז"א שהם סוד זכר שהוא הז"א ונקבה שהיא המלכות כאחד והם **תּוֹרָה שְׂפַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׂפַעֵל פֶּה, לְסִלְקָא בַּחֲבִיבוֹתָא**. תורה שבכתב כנגד הז"א ותורה שבע"פ כנגד המלכות (מק"מ) כדי להעלות את זו"ן למעלה לבינה בחביבות ובאהבה, וזה נרמז במילת העולה שזו"ן עולים ביחד לבינה (זוהר פקודי רלח ע"ב).

המלכות נתקנת ליחוד עם ז"א

כַּד אֲתַעַר סְטָרָא דְצַפּוֹן, פְּמָה דְאֻקְיָמְנָא דְכְּתִיב, שכאשר מתעוררת הגבורה שהוא בצד הצפון ע"י שחיתת קרבן העולה (רמ"ק) כמו שביארנו על מה שכתוב בפסוק (שיר השירים ב) **שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרַאשֵׁי,** [קעב] שפירושו שביחוד זו"ן בתחילה המלכות מקבלת את אורות הגבורות וזה נעשה ע"י החיבוק בשמאל הז"א שהוא הגבורה (רמ"ק) **פְּדִין אִיהִי סִלְקָא בַּחֲבִיבוֹתָא, וְאֲתַעְטָרָא בִּימִינָא,** ואז המלכות עולה בחביבות לז"א ואח"כ היא מתעטרת

[קעב] וביאר הבעל שם טוב בשיר השירים שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. מה שיש בכתוב זה רמז, שכשמזדמן לאדם ביטול תורה או תפילה, שידע שהוא ידו יתברך שמו, שדוחה בשמאל כדי לקרבו בימינו.

הלימוד היומי

בחיבוק הימין שהוא החסד בסוד וימינו תחבקני (רמ"ק) **וְאֵת־הַפָּרָא**
בְּאַמְצָעֵיתָא, והמלכות מתחברת בקו האמצעי שבז"א (רמ"ק) **וְאֵת־נְהִיר**
כְּלָא מִרְזָא דְקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, ומאירים ועולים זו"ן בסוד מ"ן ליסוד דאמא
הנקרא קודש הקודשים ושם נעשה זיווג אבא ואמא ומשם נמשכים לזו"ן המוחין שלהם
(מק"מ ושע"ר) **וְדָא מְגוּ דְרְזָא דְאָדָם, בְּרַעוּ דְכַהֲנָא,**
וּבְצִלּוֹתָא, וּבְשִׁירְתָא ותיקון זה נעשה ע"י סוד האדם התחתון העוסק בהקרבה
(מק"מ) ברצון וכוונת הכהן שהוא מצד החסד, ובתפילות ישראל במעמדות שהם מצד הת"ת,
וע"י שירת הלויים שהם מצד הגבורה (מק"מ)•

שלוש רוחות קשורות במלכות

וְהָא אוֹקִימְנָא דְעוֹלָה קֹדֶשׁ קְדוּשִׁים, בְּרְזָא דְרוּחַ עֲלָאָה,
וכבר ביארנו שהמלכות שהיא קרבן עולה היא נקראת קודש הקודשים כמו הבינה
לפי שע"י קרבן עולה המלכות נקשרת בבינה בסוד הרוח העליון של הבינה (מק"מ) **בְּגִיָּן**
דְתַלְת רוחין קְשִׁירָן פְּחֻדָא, לפי ששלוש רוחות קשורים בה ביחד ע"י
היחוד (רמ"ק) **רוּחַ תְּתַאָה דְאֶקְרִי רוּחַ הַקְּדוּשׁ**. הרוח הראשונה היא
הרוח התחתונה שהיא המלכות הנקראת רוח הקודש לפי שהיא נמשכת מהחכמה הנקרא
קודש עליון (רמ"ק) **רוּחַ דְלָגוּ בְּאַמְצָעֵיתָא, דְאֶקְרִי רוּחַ חֲכָמָה**
וּבִינָה. והרוח השנית היא בז"א שהיא רוח פנימית, בגלל שהיא מתלבשת במלכות,
והיא רוח האמצעית (רמ"ק) והיא גם כן נקראת רוח חכמה ובינה שמשם היא מקבלת את
המוחין שלה (רמ"ק) **וְכֵן אֶקְרִי רוּחַ תְּתַאָה**. וכמו כן הרוח התחתונה שהיא

הלימוד היומיומי

המלכות נקראת גם כן בשם רוח חכמה ובינה לפי שגם למלכות נמשך השפע מהחכמה והבינה (מק"מ) **אָבֵל הַאֵי רוּחַ, הַנְּפִיק מִגּוֹ שׁוֹפֵר, כְּלִילָן בְּאִשָּׁא וּמִיָּא.** אבל הרוח של הו"א שהוא יוצא מהשופר שהוא הבינה הוא כולל מאש ומים דהיינו מחסדים וגבורות ומשא"כ המלכות שדעתה קלה ואין בה חסדים אלא רק גבורות (הרמ"ז) **רוּחַ עֲלָאָה דְאִיהוּ סְתִים בְּחֲשָׁאֵי,** והרוח העליונה שהיא הבינה היא סתומה ונעלמת בחשאי והיא לא נתפסת מחמת דקותה (מק"מ) **דְּרִבִּיהּ קַיִמִין כָּל רוּחֵין קְדִישִׁין, וְכָל אַנְפִין נְהִירִין.** שבה קיימים ונמצאים כל הרוחות הקדושים לפי שע"י נמשכים החיים (מק"מ) וכל הפנים מאירות שם בשווה ואין שם פני דין מפני שהם קרובים אל המקור (רמ"ק) **וּבְגִין כֶּךָ אֶהְדָּרַת עוֹלָה רוּחַ מִמֶּש.** ומשום כך שזה נעשה ע"י קרבן עולה או חוזר קרבן העולה לאחר הקרבתו להיות רוח ממש, וזהו לאחר שריפתה שהיא נעשית עשן ואז היא עולה וחוזרת להיות רוח ממש בסוד הרוחות העליונות שהיא מעוררת למעלה (שע"ר).

העולה סוד קודש הקודשים וכל מעשיה קודש

וּלְבַתֵּר מִרְזָא דְבִהֶמָּה, (דף כ"ו ע"ב) **כִּסְתֵּי פְקִי וְאֶתְזָנוּ,** ואחרי שנעשה תיקון זה ע"י האדם המקריב קרבן או מהסוד של הבהמה ע"י הקרבתה (מק"מ) מסתפקים וניזונים כל ההיכלות של הבריאה ומדורי היצירה (רמ"ק) **לְאֶתְקַשְׂרָא רוּחָא אֲחָרָא,** ועל ידה מתקשר גם הרוח האחר של שרי העולם שהם מלאכים הנקראים אישים שהם שרי עופות ובהמות ושרי הרים וגבעות ושרי דשאים